

NOVÝ DOMOV

Bella

Ellen Milesová

bambóok

bambôok

NOVÝ DOMOV

Bella

Ellen Milesová

Kapitola 1

„Tak tady máme Bena!“ Líza Petříková přivedla natěšeného jorkšíra do recepce Rexovy psí školky, která patřila její tetě Amandě. Když Ben uviděl, kdo na něj čeká, samou radostí zaškubal vodítkem.

„Bene!“ zvolala žena, poklekla a rozevřela náruč. Líza pustila vodítko a psík se vrhnul své paničce do náruče. Kdykoliv Líza pomáhala své tetě v psí školce, nejvíc si užívala právě tato večerní shledání psů s jejich majiteli, zejména každý pátek, když se lidé i psi těšili na nadcházející společně strávený víkend.

„Ben byl dnes moc hodný,“ řekla Líza jeho majitelce. „Slyšela jsem, že dováděl s Lenou a Sisi.“ Lena a Sisi, odrostlá štěňata pudlů, byly od sebe téměř k nerozeznání. Obě byly veselé a měly krásnou hebkou hnědo-bílou

srst, nadýchanou jako cukrová vata. Líza věděla, že si rády hrají.

„Benovi se tu opravdu líbí,“ usmála se jeho majitelka na Lízu. „Ale už se těším, že ho teď budu mít celé dva dny jen sama pro sebe.“

„Tak ahoj, Bene, hezký víkend,“ zamávala Líza psíkovi a odešla pro dalšího, jehož majitel už čekal.

I Líza se na víkend těšila. Teta ji totiž pozvala do Rexova kempu, výcvikového tábora pro psy, který provozovala na venkově. Odjíždět měly zítra a Líza už se nemohla dočkat. Vždycky tam jezdila moc ráda. Její teta byla ještě větší milovnice psů než ona, věděla o nich úplně všechno a ráda jí své znalosti předávala.

Líza milovala psy snad odjakživa. Ráda si s nimi hrála, cvičila je, mazlila se s nimi i se o nich učila. Kromě pomoci v tetině psí školce pomáhala ještě jako dobrovolník v místním psím útulku a taky venčila lidem jejich psí mazlíčky. K tomu všemu se jí a jejím dvěma bratrům, Kájovi a malému Adámkovi, navíc

podařilo přesvědčit rodiče, aby jim dovolili brát si do péče malá štěňata a připravovat je k adopci. A tak Petříkovi poskytovali dočasný domov štěňatům, která čekala na nové páníčky.

Ale úplně nejlepší bylo, že Líza měla své vlastní štěně. Brok k Petříkovým přišel původně jen na chvíli, ale když se do něj celá rodina zamilovala, rozhodli se, že si ho nechají napořád.

„Můžu s sebou vzít i Broka?“ zeptala se Líza tety, když se chystaly uklízet prázdné kotce.

„Víš, že Broka zbožňuju,“ řekla teta Amanda, „ale tentokrát pojedeme jen my dvě a Rex. Pamatuješ? Čeká nás hodně práce, chceme přece připravit kurz výcviku s klientem.“

„Pravda,“ pokývala Líza hlavou. „Bude to náročné.“ Moc jí lichotilo, že ji teta Amanda požádala o pomoc. Měly v plánu připravit nový výcvikový kurz, který teta chtěla začít nabízet svým klientům. Líza už o výcviku

s klikrem slyšela, ale sama ho nikdy nezkusila. Právě tohle teta Amanda potřebovala. A Líza doufala, že ji nezklame.

„Ty a Rex se budete učit zároveň,“ plánovala teta. „Budeme si psát tréninkový deník a uvidíme, kolik toho zvládneme za víkend. Pokud se ve svých odhadech nepletu, mohlo by se nám podařit připravit tak jednoduchý kurz, že ho zvládnou i děti. Je sice pravda, že většina dětí neví o psech zdaleka tolik jako ty, ale i tak by to mělo vyjít.“

Líza se začervenala. Pochvala od její tety pro ni znamenala strašně moc. Na pochvaly od rodičů byla zvyklá, ostatně od nich se tak nějak čeká, že vám často říkají, jak jste skvělí. Ale pochvala od tety Amandy byla opravdu něco speciálního.

Amanda byla skutečnou expertkou na psy. Měla Rexe, velkého a klidného postaršího zlatého retrívra, který se nadšeně vrhal do všeho, co vymyslela. Měla také tři mopsy, ale ti měli tenhle týden zůstat se strýčkem Jakubem. „Nepotřebujeme mít kolem sebe tři divoké